

VEEL ZIET MEN DOOR DE VINGERS

MAAR TOCH OOK WEER NIET ALLES!

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopiën, opnamen, of op enige andere manier, zonder vooraf schriftelijke toestemming van de auteur.

© Maria van Buytene

Foto op de omslag gemaakt door Bob Michiel Oey

Foto's achterkaft: Maria van Buytene en Hans Hentschel

De laatste met toestemming van familie Hentschel

Lay-out: Thea Vermeiren

Redactie: Ineke de Groot

Uitvoering en druk: uitgeverij Free Musketeers B.V.

Genre: autobiografie

ISBN 9789048429066

Maria van Buytene

VEEL ZIET MEN DOOR DE VINGERS

MAAR TOCH OOK WEER NIET ALLES!

Inhoud	blz
Voorwoord	5
Het begin	7
Beklagenswaardig mensdom	25
Het geluk is breekbaar als glas en breekt even ras	28
Beklemmende dagen	42
Slechts een kam ...	47
Grimmige Tijden	54
Duizend en één nacht	60
Een nieuwe episode	69
Reizen en andere ervaringen	70
Vreemde ervaringen	80
Familieherinneringen	95
Een kortstondige wormenrage	102
Hondenpost	104
R-J	105
Autoperikelen	106
Voorgevoelens	114
Zijn verkeersslachtoffers vogelvrij?	120
Humor en droefenis	132
Begin en einde van een tragedie	145
‘De Lof der Zotheid’	145
De rauwe werkelijkheid	146
Opmerkelijke situaties	152
Het recht moet zijn loop hebben	162
Ter lering en vermaak	182
Ina’s proces en haar alibi	201
Hoe nu verder?	222
Geduld is een schone zaak	231
Eindelijk gerechtigheid	234
Slotwoord van Ina	236
De Uitspraak	243
Zeeland	244
Nawoord	250
Bijlagen	251

Voorwoord

Dit boek heb ik geschreven, omdat ik meen een vrij bijzonder leven te hebben moeten leiden. Een belangrijk en zwaar onderdeel van mijn leven was het juridische gevecht van 24 jaar voor rehabilitatie van mijn nicht Ina Post. Wellicht is het voor anderen interessant om te lezen hoe dit zo heeft kunnen gebeuren en hoe het mogelijk is dat iemand een zo lang gevecht kon volhouden.

Ook wil ik niet onvermeld laten dat mij soms onbegrijpelijke en mysterieuze gebeurtenissen zijn overkomen, waardoor ik bijna niet anders kan denken dan dat er na dit leven meer is. Het lijkt soms alsof ik gestuurd word door ongeziene krachten, waarvan ik ook steun ervaar.

In het eerste deel van dit boek geef ik een overzicht van het begin van mijn leven, met gebeurtenissen uit mijn gezinsleven en omstandigheden die bepalend zijn geweest voor de rest van mijn leven. De situatie voor de oorlog en er na, maar zeker enige onverklaarbare ervaringen tijdens de oorlog, zijn naar mijn mening het vermelden waard.

Daarna hebben wederom diverse gebeurtenissen de loop van mijn leven bepaald, uitmondend in het jarenlange gevecht met justitie. Ik heb behoefte hier tot in detail te laten zien wat ik allemaal heb moeten doen om recht te verkrijgen. Voor de geïnteresseerde lezer zijn enige documenten, brieven en citaten, achter in dit boek te vinden. In de tekst wordt verwezen naar deze bijlagen.

Van harte hoop ik dat dit boek ter lering en vermaak zal dienen. Wellicht kan het er toe bijdragen dat door de totale inhoud van het boek meer begrip zal kunnen ontstaan voor het leven van anderen.

De schrijfster betuigt haar grote erkentelijkheid aan Ineke de Groot, die het manuscript voor haar in de juiste volgorde op de computer plaatste en verbeteringsuggesties gaf.

Het begin

Op een zonnige dag, de laatste van de maand juni, in het jaar 1925, verwachtte een gelukkig echtpaar hun vierde kind. Wat het zou worden was destijds nog een verrassing. Het werd een meisje dat echter bij de geboorte 'dwars' bleek te liggen, een zogenoemde stuitligging. De baby gaf geen kik, ook niet na tikken op de billen. Een teil met water zou redding moeten brengen, maar dat bleek bijna een verdrinking te worden. Ten slotte kwam er dan toch een naar lucht happende kreet. Nee, een vlotte en zachte landing op aarde kan men het bepaald niet noemen!

Vaak heb ik gehoord en ook gelezen dat bij het verlaten van de ziel uit het lichaam in een flits het eigen leven wordt 'getoond'. Waarom zou er bij de geboorte dan wellicht geen vooruitblik kunnen zijn? Beslist niet profaan of banaal bedoelend, kan ik me voorstellen dat dit ook wel eens het geval zou kunnen zijn, met als resultaat een gecompliceerde start. Bezit de ziel de gave van het kennen of weten al bij de geboorte? Een bekende uitspraak van Albert Einstein luidt toch “Het verschil tussen heden, verleden en toekomst is slechts een illusie, hoe hardnekkig die ook is”, een mysterie ...

Als baby vond ik het, zoals me werd verteld, heel fijn om 's nachts na een voeding lekker tussen mijn ouders in te blijven liggen. Arme ouders, want zij moesten, zoals de meeste tuinders wel verplicht waren te doen, flink aanpakken om hun gezin te kunnen onderhouden. Mijn ouders hielden veel van hun kinderen en zij hebben ons steeds het goede voorbeeld gegeven.

Nog erg jong zijnde mocht ik af en toe met mijn vader op de fiets meerijden. Onderweg vertelde hij dan wel eens over zijn eigen jeugd. Wij hoorden soms ook vogeltjes nogal lawaai maken en toen vertelde hij hoe bij hem thuis een vogeltje z'n nestje in de brievenbus had gebouwd. Zijn lieve moeder had het met veel ple-

zier laten begaan en zij koesterde het tot aan het uitvliegen van de kleintjes. Hij vertelde ook hoe hij als kind in die omgeving heel vroeg 's morgens hun dieren uit de hel moest ophalen. Nou, die beesten uit de hel halen, dát was pas een avontuur dacht ik dan. Daar had je toch zeker veel moed voor nodig? Op school werd ons als kind toch juist geleerd dat je er altijd voor moest zorgen daar nooit in te komen? Maar mijn vader durfde dat wél, daar werd je toch stil van. Dat viel hem gelukkig op en hij maakte gauw duidelijk dat een bepaalde polder zo genoemd werd! Bij heel slecht weer kwam die polder helemaal onder water te staan.

Een bijzondere ervaring als kind was ook dat je wel eens mocht meevaren met een schuit vol groenten, bestemd voor de veiling. Met een grote 'boom', een dikke lange stok, werd de boot op de walkant door mijn vader voortgetrokken. Na een lange tijd varen werd er ergens in het water een grote deur gesplitst die dan naar twee kanten open ging. De boot mocht een klein stukje doorvaren, maar die deur sloot zich daarna achter ons. Aan de andere kant was ook zo'n deur. Maar die bleef wel dicht en wij zaten dan opgesloten zonder dat mijn vader erbij was! Totdat gelukkig eindelijk die andere deur openging en je zag dat het water ineens weer met ons gelijk stond. En daar was ook mijn vader weer! Wij mochten doorvaren en voor ons kinderen was het een heuse belevenis, die je niet gauw vergat.

Bij het uitbreken van de oorlog in 1940 was het nog een erg rustige buitenweg waaraan wij toen als gezin woonden. Hier en daar een boerderij en een enkele tuinderij zoals ook mijn ouders hadden. Nog geen hoge kassen zoals nu, maar platglas, zoals dat door de kwekers werd genoemd. Die ramen lagen op aarden wallen en met behulp van de opgevangen zonnewarmte werden komkommers, sla, meloenen enzovoort geteeld. Totaal anders dan nu dus.

De toen nog schaarse auto's konden op die weg niet erg hard rijden. Er belandde voor de oorlog zelfs eens zo'n waaghals in de sloot. Dat betekende toen voor ons iets spannends en het liep gelukkig allemaal goed af. Het was een landweg met wat wij 'kinderhoofdjes' noemden, grote gladde keien in het midden van de weg. Er naast, maar iets lager, waren door de vele jaren heen uitgeholde karrensporen ontstaan. Op de fiets of lopend betekende het bij storm en regen met harde windvlagen wel acrobatische toeren uithalen. Het gebeurde toen nog wel dat er soms een dik pak sneeuw lag, met een hoge muur van sneeuw aan beide kanten. Een enorme vrieskou met storm en gladheid, het maakte de pret nog groter. Wij moesten natuurlijk ook naar school. Die lag middenin het dorp en dat was een behoorlijk eind lopen. Een goede training wanneer je gezond was; voor te dikke kinderen was het zo slecht nog niet, hoewel ik me niet kan herinneren dat die er toen ook waren ...

Hoe wij ooit op die weg kwamen wonen is een apart verhaal. Mijn grootvader had niet ver er vandaan een kleine boerderij. Mijn vader begon toen hij trouwde een tuinderij en jaren later zocht hij een ander stuk land om daarop verder te gaan; inmiddels waren er ook kinderen geboren. Tijdens die zoektocht was er iemand die hij kende en hem zei daar wel voor te kunnen zorgen; hij had nog veel land beschikbaar. Er stond een klein huis op, een soort voormalig 'jachthuis' en daar zijn we toen in gaan wonen. De tuinderij verhuisde natuurlijk mee. De eigenaar van het land had gezegd dat zijn erg zieke schoonmoeder heel veel geld bezat en – zoals het er naar uitzag – wel gauw zou sterven. Het erfdeel van haar kinderen was bestemd om op zijn land twee huizen te bouwen, één voor hem en z'n gezin en het andere huis voor ons. Maar die rijke vrouw bleek helemaal nog niet van plan, zoals langzamerhand wel duidelijk werd, snel afscheid van het leven te nemen. De absoluut

geloofwaardige plannen konden door het uitblijven van geld dus niet worden uitgevoerd en dát helaas wel tot ons grote verdriet.

Wij waren in afwachting van de betere behuizing wel alvast in het oude 'jachthuisje' getrokken. Het was een heel laag huis met daarop alleen een zolder met een rieten dak. Op die zolder kon je alleen met behulp van een tegen het plafond geklemde zware houten trap komen. Er bungelde een stevig dik touw aan, waarmee je die trap omlaag kon halen en deze stond dan in een soort tussenkamer, wel een beetje lastig natuurlijk. Van daaruit kwam je in de huiskamer, waarnaast zich nog een slaapkamer bevond. Naast de tussenkamer was er nog een slaapkamer. Vanuit de tussenkamer kwam je naar de andere kant via een paar traptreden in een kleine keuken met een schuin dak. De ruimte in de keuken was weliswaar vrij groot, maar de keukenuitrusting was tegen de lage muur aangebouwd zodat je niet al te groot van stuk moest zijn, want het ging maar net. De enige buitendeur bevond zich ook in die ruimte. Op de ruime zolder waren twee geïmproviseerde slaapkamers.

Romantisch wonen toch, hoor ik denken. Op expeditie zijnde of, zoals vroeger na het jagen en zelfs tijdens vakantie misschien wél. Ook in de zomer natuurlijk en beslist in de lente. Maar soms was het wel eens wat te veel 'buiten wonen'. Vooral in de herfst of gedurende de winter. Het was er dan af en toe wat je noemt Spartaans koud. Wij noemden het zelf ook wel eens het 'Huis te Lucht'. Alleen in de huiskamer bevond zich een schoorsteen. Bij een bepaalde windrichting 'lekte' deze ook wel eens en 'trok' dan niet goed, met alle rookellende van dien. Alleen die kamer kon dus worden verwarmd, maar was gelukkig wel hoog genoeg zodat je niet al te veel last van de rook had. Het plafond had van die dikke houten balken. Van dubbele ramen hadden wij toen nog nooit gehoord!